

«Κανένα σκοτάδι δεν σταματά το Φως της χαράς μας!»: (Το Πασχάλιο Μήνυμα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών)

/ [Πεμπουσία](#)

Αγαπητοί μου αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Χριστός Ανέστη!

Ανέστη Χριστός και ανασταίνεται η απονεκρωμένη ελπίδα της γης, εγείρονται οι θεοφιλείς επιδιώξεις του Ουρανού, αποκαλύπτεται στα μάτια των ανθρώπων και των Αγγέλων το αίτημα της Βασιλείας!

Ανέστη Χριστός και αναστηλώνεται η ερειπωμένη ζωή με τα στοιχεία της καινής κτίσης, με υλικά πιο ανθεκτικά στα βάσανα, στις διαβρώσεις του πόνου, του φόβου και της απόγνωσης!

Ανέστη Χριστός και ανακτά η Ζωή τα δικαιώματά της πάνω στους νεκρούς, σπάνε οι αλυσίδες στην πομπή των μελλοθανάτων, δίδεται τέλος στην αιχμαλωσία της αμαρτίας, απελευθερώνονται οι ημιθανείς δούλοι της από την καταδυνάστευση της φθοράς και του θανάτου!

Ανέστη Χριστός και αναδύεται η λάβα της αναλλοίωτης Αλήθειας, μέσα από τα έγκατα των ηφαιστειών της καρδιάς μας, της καταπλακωμένης από τα συσσωρευμένα ψεύδη των πονηρών πνευμάτων, των πονηρών ανθρώπων, του πονηρού εαυτού μας!

Ανέστη Χριστός και το φως της Αναστάσεως περιχέεται στο σύμπαν, άπλετο και κυρίαρχο, διαλύοντας τις αυταπάτες για την αιώνια εξουσία του «απατεώνομος αιώνος», φανερώνοντας το κίβδηλο και θνητό περίβλημα της υπεροψίας του!

Ανέστη Χριστός και καμιά άβυσσος, έρεβος ή σκοτάδι δεν μπορούν να αναχαιτίσουν τις ελλάμψεις της αναστάσιμης χαράς, που ξιφαλκούν τον καϋμό και το παράπονο. Λαμπαδιάζουν ευφρόσυνα οι παγωμένες καρδιές, ενδύονται τον χιτώνα της ανεξικακίας και καταυγάζουν με το φως της τις συνειδήσεις των αδικουμένων!

Ανέστη Χριστός όχι μόνο για τους Χριστιανούς, αλλά και για κάθε άνθρωπο. Το αναστάσιμο φως θωπεύει τα σφαλιστά βλέφαρα των εθελοτυφλούντων. Μα πώς να πιστεύσουν ότι αν ανοίξουν τα μάτια τους θα βρεθούν ενώπιον της μόνης Αλήθειας; Πώς να θεωρήσουν ότι αυτό που θα δουν δεν είναι άλλη μία αυταπάτη, η απαρχή μίας νέας ματαίωσης; Ο ήχος της καμπάνας που δονεί τις χορδές στις καρδιές των Χριστιανών είναι γι' αυτούς ξένος και απόμακρος. Το κήρυγμα του Ευαγγελίου ακατανόητο, ουτοπικό, σκανδαλωδώς ανεφάρμοστο. Το μηδέν μοιάζει πιο οικείο. Η θεώρηση της ζωής ως μήτρας θανάτου πιο ρεαλιστική.

Χωρίς Χριστό Αναστημένο, αναμενόμενη η διαχείριση της ζωής ως επιθανάτιας ψευδαίσθησης.

Χωρίς Χριστό Αναστημένο, αναμενόμενη η έκπτωση της ζωηφόρου χαριτόβρυτης Θείας Λατρείας σε λαϊκή ή εθνοφυλετική εθιμοτυπία.

Χωρίς Χριστό Αναστημένο, αναμενόμενη η αντιμετώπιση της Εκκλησίας ως μίας θρησκείας ανάμεσα στις άλλες, ένα παρηγορητικό βάλαμο για στιγμιαίες ανακουφίσεις από την υπαρξιακή αγωνία.

Χωρίς Χριστό Αναστημένο, αναμενόμενη η πίστη ότι το άπειρο ισοδυναμεί με το μηδέν.

Ο συνειδητός Χριστιανός δεν υπακούει στο φιλοσοφικό επίταγμα του συμβιβασμού με την ιδέα του θανάτου. Όμως, η αναστάσιμη χαρά του μετριάζεται ενώπιον του ασύλληπτου πλήθους των ανθρώπων που την αγνοούν και την στερούνται.

Μία απέραντη λαοθάλασσα πορεύεται διαχρονικώς εκτός Εκκλησίας, στις παρόδους της λαμπροφόρου πομπής προς τη Βασιλεία. Δεν ακούει την αναστάσιμη καμπάνα, δεν συμπάλλει συναγαλλόμενη το «Χριστός Ανέστη», δεν γνωρίζει τη συγκίνηση του ασπασμού της αγάπης.

Το κάλεσμα της όντως Ζωής ανακλάται μόνο μέσω ζωντανών συνειδήσεων. Η αγαθωσύνη, η αθωότητα, η αγάπη, η πνευματική γαλήνη των ζώντων μετ' επιγνώσεως την Ανάσταση του Χριστού ευαγγελίζονται τη ζωή του μέλλοντος αιώνος.

Αγαπητά μου παιδιά,

Χριστός Ανέστη! Να χαίρεστε πάντοτε ωσάν να αναστήθηκε μόλις την προηγούμενη στιγμή, ωσάν να πληροφορηθήκατε τη νίκη επί του θανάτου μόλις τώρα. Να ζείτε με ζωντανή μέσα σας την ελπίδα.

Χριστός Ανέστη!

Αληθώς Ανέστη!

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ